

Ewald Frank

Sobota, 29. 12. 1985 19.30 hod., Krefeld, Nemecko

**Ukrižovanie Ježiša Krista
(Večera Pánova a umývanie nôh)**

vysielané 5. 4. 2025

Počítal som prirodzene s tým, že brat Russ si vezme ešte trochu času, ale dnes večer čas iste prebehne veľmi, veľmi rýchlo. Máme predsa Večeru Pánovu a následne taktiež umývanie nôh.

Keď som bol ešte hore, tak som sa snažil premýšľať: „Komu dnes večer umyješ nohy?“ A potom mi napadla myšlienka: „Najradšej by si ich umyl každému jednému bratovi, bez výnimky, bez výnimky.“ A myslím, že tak zmýšľame my všetci. Vrucne sa navzájom milujeme Božskou láskou, sme s Pánom aj jeden s druhým spojení. Boh odpustil nám, my sme odpustili jeden druhému. Boh nám nič nezapočítava, my nič nezapočítavame jeden druhému. A tak môžeme v prítomnosti Pánovej so smelosťou mať účasť na Večeri Pánovej v istote, že nie my ešte musíme najprv niečo odčiniť, ale že On už všetko odčinil pre teba i pre mňa, so mnou a s tebou.

On zaplatil cenu, vyrovnal dlh. Satan nemá absolútne žiadnu pohľadávku, ktorú by mohol klásť, a každá pohľadávka, ktorú ešte kladie, je podvod. A pretože sme sa my postavili na Božiu stranu, veríme tomu, čo nám Pán povedal vo Svojom Slove.

To, čo by nám tu i tam chcel predvádzať nepriateľ, to vôbec neberieme vážne. On nás tým chce len odchyliť od toho, čo pre nás Boh pripravil. A my sa musíme rozhodnúť, komu chceme veriť.

Nepriateľ bude hovoriť: „Ty si vinný, ty si to učinil a ešte i toto, i tamto a ešte i ďalšie.“ A keď dávame našu pozornosť jemu, áno, tak potom to vôbec neskončí. Potom ešte prichádza toto i tamto. A ak potom ešte pozorne počúvame, tak to pokračuje ešte ďalej a ešte ďalej. Ale ak ho vôbec nepočúvame a povieme: „Odstúp odo mňa, satan! Ty si svoj nárok, svoje právo stratil, ty si klamár. Tvoje nároky boli splatené, vyrovnané, skutočne zaplatené skrze Ježiša Krista, nášho Pána na Golgote.“

A keď tak z celého srdca veríme a staviame sa na Božiu stranu, pretože On sa predsa postavil na našu stranu, potom môžeme, keď k Nemu

vzhliadame, sláviť Večeru s Pánom v plnom presvedčení, že bola odčinená skutočne všetka škoda.

To, čo sa skrze prvého Adama stratilo a čo na nás prišlo, to bolo skrze Krista, toho druhého Adama, z nás sňaté, bolo odstránené, a boli sme s Bohom zmierení. Tomu zo srdca veríme.

Chcel by som k tomu čítať len niekoľko biblických miest, aby ste to počuli z Božieho Slova a aby bola vaša viera v ňom zakotvená. Začneme 1. listom Petra, 1. kapitolou, od verša 13:

[13] Preto buďte duchovne pripravení, rezko kráčajte vpred, buďte triezvi a svoju nádej kladte výhradne na milosť, ktorá je vám ponúknutá v zjavení Ježiša Krista.” [podľa nem. prekladu]

Na čo by sme mali klásť svoju nádej? Na Božiu milosť, ktorá nám bola ponúknutá skrze zjavenie Ježiša Krista. Vo verši 14 čítame:

[14] Ako poslušné deti neprispôsobujte svoj život podľa žiadostí, ktoré ste prechovávali v čase svojej nevedomosti,

[15] ale podľa obrazu toho svätého, ktorý vás povolal, i vy sami buďte svätí vo všetkom svojom putovaní.

To je vážne slovo adresované nám všetkým. Ono hovorí k našim srdciam, kladie nám pred oči Božie požiadavky a zároveň nám chce Pán dodať silu a darovať vieru, aby učinil možným všetky tieto požiadavky splniť. Ďalej čítame vo verši 16:

[16] Pretože je predsa napísané: Buďte svätí, lebo ja som svätý.

[17] A jestli Otcom nazývate Toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, aký je či skutok, choďte v bázni počas svojho pútnictva,

[18] vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom ste vykúpení z márneho svojho obcovania podaného otcami,

[19] ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného Baránka, Krista,

[20] predzvedeného pred založením sveta a zjaveného pri posledku časov pre vás,

[21] ktorí skrze Neho veríte v Boha, ktorý Ho vzkriesil z mŕtvych a dal Mu slávu, takže vaša viera je i nádejou na Boha.

Niekedy počujeme, ako niekto prišiel ku viere skrze toto, iný skrze tamto. A tu je nám povedané, skrze koho sme skutočne ku viere prišli: **“... lebo skrze Neho ste prišli ku viere”** [v. 21 podľa nem. prekladu].

Neboli to ľudia, ktorí nás obrátili. Ľudia nám môžu ukázať cestu, ale bolo to prežitie s Ježišom Kristom, skrze ktoré sme došli ku viere v živého Boha. A preto je to Božie dielo v nás.

Z 1. Petrovej 2. kapitoly čítam verš 9 a 10:

[9] Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený byť Božím vlastníctvom, aby ste zvestovali cnosti Toho, ktorý vás povolal z tmy do Svojho predivného svetla,

[10] ktorí ste kedysi neboli ani ľuďom, ale teraz ste ľud Boží, ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstvo.

Čo na to môžeme povedať? Spôsobuje to, že sa radujeme, že sme vďační, keď v Svätom Písme čítame takéto slová, ktoré platia pre mňa a pre teba. Ak ich vo viere prijímame, tak sme ich obdržali ako dar Boží, pretože Boh nečiní žiadne prázdne slová a nedáva žiadne prázdne sľuby. On dodržiava to, čo zaslúbil. Všetky Božie zaslúbenia sú predsa „Áno“ a „Amen“ skrze Ježiša Krista, nášho Pána. [2Kor 1:20]

„Vy ste to vyvolené pokolenie, ten vyvolený rod...”, ako sme čítali. [1Pt 2:9]

Tu na zemi existuje niekoľko kráľovských domov, niekoľko ľudí s modrou krvou, ale my ako Božie deti sme týmto kráľovským pokolením. Boli sme učinení vznešenými, urodzení skrze živého Boha, ktorý sa nám zjavil v Ježišovi Kristovi.

Keď ľudia pozemsky patria k nejakému kráľovskému rodu, ó, to je pre nich predsa vývesný štít.

Čo máme my povedať? My patríme ku domu Boha, toho veľkého Kráľa všetkých kráľov, Pána všetkých pánov. Sme kráľovské pokolenie, sväté kňazstvo, sme Boží ľud, tí, ktorí raz neboli dostali milosrdenstva, teraz sme bohatí v milosrdenstve, raz vzdialení, teraz blízko stojaci, raz bez Boha a bez nádeje v tomto svete, teraz s Bohom a so živou nádejou v tomto svete.

A náš Pán hovorí: **„Vy nie ste z tohto sveta, ako ani Ja nie som z tohto sveta.”** [Jn 15:19]

Boli sme z Boha splodení a z Boha sme sa narodili, stali sme sa z milosti božským pokolením. Prijmime to predsa dnes vo viere. Buďme si predsa vedomí toho, čo v Božích očiach sme.

Niekedy ľudia hľadajú zhora, s opovrhnutím, raz sem, raz tam, ale živý Boh sa za nás nehanbil. V Kristovi zaujal naše miesto, strpel všetku potupu a všetok posmech a na Golgote zaplatil cenu. Účet bol vyrovnaný. Ak by vám nepriateľ do vášho domu poslal účet ešte raz, tak na obálku napíšete: „Prijatie odmietnuté.“ Nech sa tá vec vráti späť. Všetko bolo vyrovnané.

Môžeme to tak vo viere prijať? Alebo si myslíte, že Kristus musí ešte raz zomrieť? Je ešte niečo, čo musí byť vyrovnané? Nie. On raz prevždy zomrel za naše hriechy a so Svojou svätou krvou vstúpil do nebeskej svätyne, aby ako verný najvyšší kňaz za nás pred Božou tvárou predstupoval, sa za nás prihovárал, až kým neprejdeme od viery ku realite. Jeho krv i dnes večer za nás hovorí. A ona za nás nielen hovorí, ona nás oslobodzuje.

Haleluja. Chvála buď nášmu Bohu! To vykúpenie predstavuje.

V Lukášovi 23 ešte niekoľko veršov. Ide o cestu Pána na Golgotu. Začneme veršom 33. Lukáš 23 od verša 33:

[33] A keď prišli na miesto zvané Lebka, alebo Umlčia hlava, tam Ho ukrižovali aj tých zločincov, jedného po pravej a druhého po ľavej strane.

[34] A Ježiš hovoril: Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia. A deliac si Jeho rúcho, hodili oň los.

[35] A ľudia stáli a dívali sa, a posmievali sa Mu s nimi aj pohlavári a hovorili: Iným pomáhal, nech pomôže sám Sebe, ak je On Kristus, ten vyvolený Boží.

[36] Aj vojaci sa Mu posmievali, prichádzajúc a ocot Mu podávajú,

[37] a hovorili: Ak si Ty ten Kráľ židov, pomôž si.

[38] A bol aj nápis napísaný nad Ním písmom gréckym, latinským a hebrejským: Toto je Kráľ židov.

Potiaľto toto Slovo Pánovo o ukrižovaní, o tom, čo sa stalo na Golgote.

Pavol kázal Krista ako toho ukrižovaného a my máme dočinenia so slovom kríža, ktoré je pre jedného bláznovstvom a pre druhého Božou mocou.

Pozemsky/telesne posudzované, ak to ľudia posudzujú ľudsky, tak im je to, čo my v kresťanstve máme, odporné, je im to ohavnosťou. Máme niekoho, kto bol v slabosti ukrižovaný.

Všetci ostatní pomreli v sláve a v úcte, obklopení svojimi prívržencami, ľudia k nim vzhliadali, a tu zomrel jeden, ktorého opustili dokonca i jeho vlastní učeníci, a tak visel medzi nebesami a zemou, opustený Bohom i ľuďmi, zvolal: **„Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“** [Mt 27:46]

To, že sme my boli Bohom opustení, to, že my sme boli od Boha oddelení, On vzal na Seba, aby nás v ďalšom okamihu, keď Jeho bokom prešla kopia a vytiekla krv, zmieril s Bohom. Ja viem, že my tu nemáme porovnávať so všetkými ostatnými náboženskými zakladateľmi, pretože Kristus neprišiel, aby povolal do života náboženstvo. On prišiel, aby daroval ľudstvu nový večný život. Prišiel, aby na túto zem priniesol Božie kráľovstvo.

Napísal som si tu poznámku, že Buddha zomrel v roku 480 pred Kristom vo veku 80 rokov po 45 rokoch vyučovania, a zhromaždil okolo seba svojich žiakov a spýtal sa ich: „Máte ešte nejakú otázku ohľadom učenia?“ A oni povedali: „Nie, majstre, všetko nám je jasné.“ A potom začal dážď kvetov, zasýpali ho stále znovu kvetmi. Po smrti ho rozdelili na osem častí, aby si každý z vtedajších kniežacích rodov, ktorý bol pod týmto panstvom, mohol vziať do svätyne, mohol túto časť uchovávať.

Dnes je na zemi viac ako miliarda budhistov. A čo majú? Mŕtvu filozofiu. Ale hľadia na nás zvrchu a hovoria: „Takto zomrel náš majster, a ako zomrel váš Ježiš Kristus?“

Vy milí, takéto porovnávanie nás vôbec nerušia, naopak, my sme Božiemu plánu porozumeli. Náš Pán musel na Seba vziať zlorečenie, ktoré nás všetkých postihlo. Išlo o vykúpenie, vykúpenie a premoženie smrti, ako môžeme čítať v liste Židom, aby toho, ktorý mal moc smrti, zničil a priniesol na svetlo neporušiteľný život a existenciu.

Kristus zomrel potupnou smrťou, to je pravda, ale nezostal v hrobe! On na tretí deň vstal z mŕtvych! On žije! On smrť, diabla a peklo porazil

a premohol! Jeho víťazstvo je naším víťazstvom, pretože my sme s Ním ukrižovaní a s Ním sme povstali ku novému večnému životu.

Tak to bolo v Božom pláne. My sa nepýtame, prečo to tak muselo byť alebo prečo to tak je. Ak by nás Boh stvoril ako nejaký mechanizmus, ktorý sa nemôže rozhodovať sám pre seba, čo by sme potom boli? Čo by sme na to povedali? Boh daroval ľudstvu slobodnú vôľu, a potom človek túto slobodnú vôľu využil na to, aby učinil prevrátené rozhodnutie. A potom stále znovu v liste Židom čítame o Kristovi, našom Pánovi a Spasiteľovi: „***Vo zvitku knihy stojí o mne napísané. Prichádzam, ó, Bože, aby som činil Tvoju vôľu.***“ [Žd 10:7]

Adam to nedokázal. Kristus, ten druhý Adam, to vykonal, On to učinil. Satan Ho všetkými možnými spôsobmi pokúšal, ale On zostal vytrvalý, bol predsa Bohom a človekom v jednej postave. Na jednej strane ako taký, ktorého je možné pokúšať, na druhej strane neomylný, ktorý nepodľahol pokušeniu. A to je Božia milosť.

Boh musel dať nepriateľovi šancu v ľudskej podobe, ale tentokrát nemal dočinenia s Abrahámom, ani s Mojžišom, ani s jedným z prorokov, nie mal dočinenia s Tým, ktorý prorokov posielal, s Pánom samým, aj keď bol v ľudskej postave.

Sme Bohu takí vďační, že sme boli do tohto veľkého večného Božieho plánu začlenení. Ale poznávame, že cena bola veľmi vysoká a že to bola drahá cena, ktorá za nás bola zaplatená. A to by nás malo ešte hlbšie pokoriť, urobiť ešte vďačnejšími za to, že v Božích očiach sme mali takúto cenu a že nás neponechal v našich hriechoch, ale z milosti nás vykúpil.

Verme dnes z celého srdca, že sa to stalo. Sme vykúpení! Sme omilostení! Naša vina je vyrovnaná! Haleluja. To je pravda, tomu môžeme veriť. Súhlasí to, pretože Boh to nielen povedal, On to i vykonal. Náš Pán zomrel, aby sme my mohli žiť.

Nuž teraz ešte časť k umývaniu nôh, pretože by sa mohlo stať, že v našom strede sú niektorí, pre ktorých to nie je také bežné a na to vždy berieme ohľad. Čítať to určite čítali všetci, ale možno to nie je v nejakej určitej cirkvi učené a praktizované. V Jánovi 13 však čítame veľmi jasne a veľmi zreteľne nasledovné. Ján 13 od verša 4:

[4] “Vstal od večere, zložil rúcho a vezmúc zásteru, opásal sa ňou.”

[5] Potom nalial vody do umývadla a začal umývať nohy učeníkov a utierať zásterou, ktorou bol opásaný.

[6] A keď prišiel k Šimonovi Petrovi, ten mu povedal: Pane, Ty chceš mne umývať moje nohy?

[7] Ježiš odpovedal a riekol: Čo ja robím, ty nevieš teraz, ale potom zvieš, potom tomu porozumieš.

[8] A Peter mu povedal: Nebudeš nikdy umývať mojich nôh až na veky! Ale Ježiš mu odpovedal: Keď ňu neumyjem, nemáš so mnou dielu.

[9] Na to mu povedal Šimon Peter: Pane, potom nielen moje nohy, ale aj ruky aj hlavu!

[10] Ježiš mu riekol: Ten, kto je umytý, nepotrebuje iného, len aby si umyl nohy, lebo je celý čistý. Aj vy ste čistí, ale nie všetci.

[11] Lebo znal svojho zradcu, a preto povedal: Nie všetci ste čistí.

Najprv toto slovo potiaľto.

Peter sa otriasol, keď mu to Pán povedal: „***Ak ti ich neumyjem, tak so mnou nemáš dielu.***“

My všetci tomu veľmi dobre rozumieme. Skrze vykúpenie máme na tom účasť, ale každé prikázanie Pánovo je sväté a každé Božie slovo je pravda. A neposlušnosť voči Božiemu Slovu je ako hriech čarodejníctva a vzpurnosť alebo vzdorovanie Božiemu slovu je ako modloslužba. [1Sam 15:23]

Ludia berú toto slovo ľahkovážne, hľadajú tú či onú výhovorku.

Čítajme ďalej, čo nám chce Pán tu vo Svojom Slove povedať, od verša 12:

[12] A potom, keď umyl ich nohy a vzal svoje rúcho, zase si sadol a povedal im: Či viete, čo som vám učinil?

[13] Vy ma voláte Učiteľom a Pánom, a dobre hovoríte, lebo som.

[14] Ak vtedy som ja vám umyl nohy, váš Pán a Učiteľ, aj vy máte jeden druhému umývať nohy; máte si za povinnosť jeden druhému nohy umývať.

[15] Lebo som vám dal príklad, aby ste, ako som ja vám učinil, aj vy tak činili.

[16] Ameň, ameň vám hovorím, že sluha nie je väčší ako jeho pán, ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal.

[17] Ak to viete, blahoslavení ste, keď to aj činíte.

Nuž dobre, my všetci by sme predsa chceli byť blahoslavení a neostáva nám nič iné, ako konať to, čo nám Pán prikázal.

Ľudia na seba berú toho mnoho, čo by chceli činiť, pretože si myslia, že tak budú s Bohom zadobre.

My konáme len to, čo nám Pán prikázal, a spočívame v dokonanom diele vykúpenia, ktoré sa udialo na Golgote.

Som vďačný, že smieme sláviť Večeru ako spomienku na to, čo sa stalo na kríži Golgoty, pretože náš Pán povedal:

(26) Lebo koľkokrát ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ neprijde.

(27) Každý však skúšaj sám seba a potom jedz.

Ale rozlišujme telo Pánovo!

V tomto prípade je telom Pánovým Cirkev – neobžalovateľná, plne vykúpená, s Bohom zmierená a s Ním spojená, ospravedlnená, očistená, posvätená a Bohu zasvätená. Ako údy sme boli do tohto tela začlenení a poznávame, že Kristus je našou hlavou. A ak je On našou hlavou, potom musíme nasledovať, poslúchať, čo nám vo Svojom Slove povedal. Tu je to napísané, čítali sme to: ***“Ak to viete, blahoslavení ste, keď to aj činíte.”*** [Jn 13:17]

Teraz to vieme a budeme to činiť. Nie ako zvyk, nie ako nejakú formalitu, ale pretože Pán to prikázal. Preto z vrúcnej lásky ku Pánu a ku všetkým vykúpeným budeme sláviť Večeru s Ním aj jeden s druhým v rovnakej Božskej láske, budú sestry sestrám a bratia bratom umývať nohy v spomienke na to, že náš Pán a Majster Svojim učeníkom umyl nohy. Tak by sme to mali činiť medzi nami jeden druhému.

Vlastne je to nad slnko jasnejšie. Alebo musí ešte niekde niekto dávať doučovanie? Určite nie. Božie Slovo je jasné každému, kto vzdal vnútorný odpor, otvoril srdce a Slovo prijal. A s týmto prijatím prichádza

svetlo a jasno a potom prichádza taktiež viera, aby sme mohli v poslušnosti činiť to, čo nám Pán prikázal.

Pre mňa, to musím povedať, je každá Večera Pánova veľkým požehnaním. Keď potom však prichádza umývanie nôh a my tak jeden druhému umývame nohy a následne jeden druhému podáme ruku a pobožkáme sa bratským bozkom, tak je to vyjadrením vrúcneho spojenia jedného s druhým a s Pánom. Sme predsa s Ním a jeden s druhým spojení, milujeme Jeho, milujeme jeden druhého, prečo by sme to nemohli vyjadriť i takýmto spôsobom? Boh nám ku tomu pomôže a daruje milosť a dá ku tomu Svoje požehnanie.

Amen.

Povstaňme a spoločne spievajme „*Taký, aký som tak to musí byť*“, a potom sa skloníme v modlitbe pred Pánom a bratia potom budú rozdávať Večeru Pánovu.